

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 19. prosinca 2021.

[Multimedia]

Donositi Isusovu radost prvi je čin ljubavi

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje današnje liturgije Četvrte nedjelje došašća, govori o Marijinu posjetu Elizabeti (usp. *Lk* 1, 39-45). Nakon što je primila anđelov navještaj, Djevica nije ostala kod kuće kako bi razmišljala o tome što joj se dogodilo i razmotrila probleme i nepredviđene događaje kojih zasigurno nije nedostajalo: jer, sirota, nije znala što bi s tom viješću, u tadašnjoj kulturi... Nije shvaćala... Naprotiv, prvenstveno misli na one koji su u potrebi; namjesto da bude prignuta nad svoje probleme, misli na one koji su u potrebi, na svoju rođakinju Elizabetu, koja je u poodmakloj dobi i trudna. Marija velikodušno kreće na put, ne plaši se mukotrpnog putovanja, odgovara na nutarnji poticaj koji je poziva da bude blizu i da pomogne. Bio je to dug put, valjalo joj je prijeći kilometre i kilometre, i do tamo nije vozio autobus: morala je ići pješke. Ona izlazi da pruži pomoć, dijeleći svoju radost. Marija daruje Elizabeti Isusovu radost, radost koju je nosila u srcu i u svome krilu. Ide k njoj i izražava svoje osjećaje i taj svečani izljev osjećaja je kasnije postao molitva, himan *Veliča*, koji svi poznajemo. I u tekstu se kaže da Majka Božja „usta... i pohiti“ (r. 39).

Usta i pohiti. Na ovoj posljednjoj dionici adventskog puta pustimo da nas vode ova dva glagola. *Ustati* i *pohitati*. To su dva pokreta koja je Marija učinila i poziva i nas da to učinimo pred Božić. Prije svega: *ustati*. Nakon anđelovog navještaja, za Djevicu se nazire teško razdoblje: njezina neočekivana trudnoća izložila ju je nerazumijevanju i strogim kaznama, pa i kamenovanju, u tadašnjoj kulturi. Zamislimo samo koje su joj se misli rojile po glavi i koliki ju je nemir obuzeo! Usprkos svemu tome nije se obeshrabrila, nije klonula, već je *ustala*. Ne spušta pogled dolje, prema problemima, već ga podiže gore, prema Bogu. I ne misli na to od koga će tražiti pomoć, već

kome će pomoći. Uvijek misli na druge: takva je Marija, ona uvijek misli na potrebe drugih. Isto će učiniti kasnije, na svadbi u Kani, kad je primijetila da je nestalo vina. To je problem drugih ljudi, ali ona misli na to i nastoji naći rješenje. Marija uvijek misli na druge. Misli i na nas.

Naučimo od Majke Božje ovaj način reagiranja: *ustati*, osobito kada teškoće prijete da nas shrvaju. Ustati, kako ne bi zaglibili u problemima, potonuli u samosažaljenje i tugu koja nas paralizira. Ali zašto ustati? Zato jer je Bog velik i spreman nas je pridignuti ako mu pružimo ruku. Dajmo mu, stoga, negativne misli, strahove koji blokiraju svaki polet i sprečavaju nas ići naprijed. I onda učinimo kao Marija: pogledajmo oko sebe i potražimo neku osobu kojoj možemo pomoći! Postoji neka starija osoba koju poznajem i kojoj mogu pružiti ruku pomoćnicu, praviti joj društvo? Neka svaki pojedini o tome razmisli. Ili poslužiti neku osobu, pružiti znak pažnje, nazvati je? Ako kome mogu pružiti pomoć ustajem i pružam pomoć. Pomažući drugima i mi sami ćemo se izdići iz teškoća.

Drugi pokret je *pohitati*. To ne znači zabrinuto jurcati i juriti bez daha. Ne, ne znači to. To, naprotiv, znači nastaviti živjeti svoje dane radosno, gledajući u budućnost s pouzdanjem, ne prepustiti se nevoljkosti, pretvarajući se u robove kukanja – ta kukanja uništavaju mnoge živote, jer se počne kukati i kukati i samo se sve dublje tone. Kukanja te dovedu do toga da uvijek tražiš nekoga koga ćeš okriviti. Hodajući prema Elizabetinoj kući, Marija ide hitrim koracima one čiji su srce i život puni Boga, puni njegove radosti. Zapitajmo se dakle, na svoju vlastitu korist: kakav je moj „korak“? Jesam li proaktivan ili zastajkujem u melankoliji, u tuzi? Koračam li naprijed s nadom ili se zaustavljam plačući nad samim sobom? Ako kročimo kroz život umorna koraka s gundanjem i ogovaranjem, nećemo nikome donijeti Boga, donijet ćemo samo gorčinu, mračne stvari. Jako je dobro, umjesto toga, gajiti zdrav humor, kao što su, na primjer, činili sv. Thomas More ili sv. Filip Neri. Možemo moliti također za tu milost, milost zdravog humora: to je tako dobro za nas. Ne zaboravimo da je prvi čin ljubavi koji možemo učiniti bližnjemu pružiti mu mirno i nasmijano lice. Donijeti mu Isusovu radost, kao što je Marija učinila s Elizabetom.

Neka nas Majka Božja primi za ruku, neka nam pomogne *ustati* i *pohitati* prema Božiću.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

izražavam svoju blizinu stanovništvu Filipina pogođenom snažnim tajfunom, koji je uništio mnoge domove. Neka Santo Niño donese utjehu i nadu obiteljima koje su najteže pogođene; i neka nas nadahne da stradalima pružimo konkretnu pomoć! Prva konkretna pomoć je molitva, a druga razna pomoć.

Pozdravljam sve vas, hodočasnike iz Italije i raznih zemalja. Posebno pozdravljam peruansku zajednicu iz Rima i njezinu folklornu skupinu čiji su se članovi okupili ovdje povodom proslave u čast „Niño Jesúa Andina“ iz Choqcce, mjesta iz kojeg dolaze jaslice postavljene na ovome Trgu. Hvala vam! Pozdravljam glazbeni sastav Soriano al Cimino. Volio bih ih čuti kasnije... [sastav svira “Sretan rođendan ti!”] Tako dobro sviraju! Pozdravljam vjernike iz Ternija, izviđače iz Marigliana i dječake iz Cingolija (Macerata).

I svima želim ugodnu nedjelju i dobar hod u ovom posljednjem dijelu došašća koji nas priprema za Isusovo rođenje. Neka to za sve nas bude vrijeme čekanja i suradnje: nada, nadati se i moliti, u društvu Djevice Marije, žene čekanja. I molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja. A sada će nam sastav nešto lijepo odsvirati!